

susan
mallery

O su ja
nelengva!

svajonių knygos

www.susanmallery.lt

Susan Mallery

O SU JA NELENGVA!

Romanas

Versta iš: Susan Mallery, Quinn's Woman,
Silhouette Books, 2003

© Susan Macias Redmond, 2003

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ema Staskevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-650-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

1

- Pasistenk parsivesti jį gyvą, - paprašė šerifas Trevisas Hainesas, galva linktelėjęs į gležno sudėjimo eilinį, laukiantį prie laikinai suręstos pakylos.

- Grįš gyvas, pažadu, - atsakė Didžė Monro paėmusi šautuvą iš krūvos ant stalo. - Tik nežinau, ar sveikas.

Vyrai tyliai nusijuokė, o paminėtas eilinis išblyško. Didžė metė jam šautuvą, stvėrė dar vieną sau ir nedelsdama išėjo. Ji numanė, kad artimiausioms keturiolikai valandų jai skirtas partneris puls iš paskos, kai tik suvoks, jog ji neketina laukti.

Kaip ir tikėjosi, maždaug po trisdešimt sekundžių pasigirdo greiti žingsniai drėgna žeme.

- Kuo tu vardu, vaike? - paklausė ji, kai vaikas prisivijo.

- Eilinis Ronis Vestas, ponias.

Ji paskubomis nužvelgė jį nuo galvos iki kojų. Palyginti aukštas - ji buvo metro aštuoniasdešimt dviejų, o jis maždaug metro devyniasde-

šimt penkių – liesas ir ką tik pradėjęs skustis. Ugninių plaukų kupeta švietė it lempa.

– Roni, tau bent aštuoniolika yra?

– Taip, ponias. Suėjo beveik prieš keturis mėnesius.

– Ar įsižeidei, kad į partnerius gavai moterį? – pasiteiravo ji.

– Ne, ponias. – Ronis žiūrėjo į ją išpūtęs blyškiai žydras akis. – Man garbė. Pasak seržanto, jūs viena geriausių ir man velniškai pasisekė, kad pamatysiu, kaip kovojate. – Jis nunarino galvą ir nuraudo. – Atsiprašau, kad keikiuosi, ponias.

Didžė sustojo ir atsigrėžė. Kasmetinės kariinės pratybos Kalifornijoje tarp Glenvudo pagalbos tarnybų – šerifo nuovados, gaisrinės ir greitosios pagalbos – ir vietinio kariuomenės padalinio suteikė progą visiems, norintiems mankštintis, mokytis ir linksmintis. Ryte buvo treniruojamasi kliūčių ruože, šaudoma į taikinį ir rengiamas taktinių veiksmų planas. Didžei šie dalykai nerūpėjo. Ji nekantriai laukė paieškos ir ėmimo į nelaisvę etapo.

Iki kitos dienos šeštos valandos ryto Didžė su savo partneriu turėjo paimti į nelaisvę penkis priešininkus. Pastaruosius dvejus metus šį ka-

rinių pratybų etapą laimėjo ji. Ir labai tuo džiaugėsi. Kiti dalyviai bambėjo, kad jai tiesiog sekasi, nors niekaip nesuprato kodėl. Juo labiau kad partneriais ji rinkdavosi naujokus.

- Roni, susitarkime dėl pagrindinių taisyklių, - pasiūlė Didžė. - Gali keiktis, kiek nori. Abejoju, ar sugalvosi ką nors, ko dar nesu girdėjusi. Ir pati sakiusi. - Ji nusišypsojo. - Sutarta?

- Taip, poniam.

- Puiku. Čia vadovauju aš. Tu esi tam, kad klausytum, mokytumeisi ir vykdytum įsakytus. Jeigu pasipainiosi man po kojomis, nupjausiu ausį. Arba kokį svarbesnį daikčiuką. Aišku?

Jis garsiai nugurkė seiles ir linktelėjo galvą.

- O svarbiausia štai kas: tu kokia dešimt centimetrų už mane aukštesnis, o sveri maždaug dvidešimt kilogramų daugiau. Gal kyla abejonių, ar įstengčiau tave įveikti?

Jis nužvelgė ją - nuo kareiviškų batų žvilgsnis kilo maskuojamųjų spalvų kelnėmis, marškiniais ir galų gale sustojo prie veido.

Tada vaikinai pasitempė ir atlošė pečius.

- Ne, poniam.

- Sakykim, kad tai jau išsiaiškinome.

Didžė nėrė į komandos štabo palapinę ir čiu-

po kuprinę. Ronis savo reikmenis laikė rankose. Vėl išlindusi į ūkanotą popietę ji išsitraukė iš kuprinės peilį ir užsikišo už bato aulo.

- Pasitikrink ginklus, - paliepė ji.

Ronis suraukė antakius.

- Jie neužtaisyti.

- Vis tiek pasitikrink. Visada privalai tikrinti.

- Klausau, ponias.

Sekdamas jos pavyzdžiu vaikinai patikrino, ar pistoletas ir šautuvas neužtaisyti. Tada Didžė užsismaukė kepurę ant akių, apgailestaudama, kad diena be saulės. Pasiguodė tuo, jog kai dangus pilkas ir debesys plaukia žemai, krinta mažiau šešėlių, tačiau šalta drėgmė vis tiek nedžiugino. Netrukus birželis. Juk turėtų būti karšta.

„Šiaurės Kalifornijoje oras retai būna nepalankus“, - pagalvojo ji traukdama į mišką. Ronis sekė iš paskos triukšmingai kaip koks buivolai. Bent jau ne plepys. Praeitais metais partneris liovėsi tauškęs tik tada, kai ji čiupo jam už sprando ir pagrasino perrėžti gerklę.

Po dviejų valandų jie pasiekė „priešų“ teritorijos gilumą. Bijodama, kad jaunojo partnerio keliamas triukšmas išduos jų buvimo vietą, Didžė sulėtino tempą. Erzino per dideli triko-

tažiniai marškiniai, kurie sudrėko nuo prakaito ir lipo prie kūno. Nuo kepurės lašėjo vanduo. Tokią dieną mieliau skaitytų, o ne šukuotų miško tankmę ieškodama pasipūtusių vyrų, kurie įsitikinę, kad viską išmano. Tačiau kariinės pratybos stiprino įgūdžius. Jos gyvenimo tikslas – pranokti kitus, todėl knyga turės pailaukti.

Staiga Didžė labiau pajuto, nei išgirdo kažkokį bruzdesį. Sustojo, Ronis pasekė jos pavyzdžiu. Didžė tyliai padavė jam kuprinę ir liepė laukti, tada apėjo netoliese augančius medžius ir išniro kitoje jų pusėje.

Ant rąsto sėdėjo vyras ir tyrinėjo žemėlapi. Ji pažinojo medicinos tarnybos darbuotoją Ferną Hilą. Jis buvo maždaug trisdešimt penkerių metų, geros fizinės formos, bet tokį įveikti – vieni juokai. Na, teks pasitenkinti ir juo.

Tyčia užlipusi ant nukritusios šakos, kad ši sutraškėtų, Didžė pasislėpė storo medžio šešėlyje. Vyras pašoko ant kojų ir atsisuko į garsą. Jo kuprinė ir šautuvas gulėjo ant žemės. Dėkle turėjo pistoletą, bet vargu ar mokėjo juo naudotis.

Tuo metu, kai Fernas žengė ton pusėn, kur sutraškėjo šaka, ji puolė jį iš už nugaros. Likus mažiau nei pusmetriui čiupo už rankos ir pa-

suko, tada užkabinusi koja pargriovė ant žemės. Vyriškis skaudžiai trenkėsi, garsiai iškvėpdamas „ooi!“.

Didžė nedelsdama šoko ant Ferno. Nusviedė jo pistoletą į krūmus, patį apvertė ir mikliai surišo už nugaros rankas. Kol jis dar kartą įkvėpė oro, ji spėjo surišti jam kojas.

- Gerai, vaike! - sušuko ji. - Gali išlįsti.

Pasirodė Ronis su Didžės kuprine rankose. Jis išsižiojęs spoksojo į surištą vyrą.

- Šauniai susitvarkėte, - pagyrė. - Taip greitai ir sklandžiai. Jis net neišgirdo, kad artinatės.

Medikas buvo prastai nusiteikęs.

- Kas dabar bus? - paklausė jis.

Didžė nusišypsojo.

- Atsipalaiduok, pailsėk, o mes paieškosime daugiau grobio. Nešvaistysiu Ronio laiko ir nesiųsiu jo į štabą su vienu įkaitu.

- Nieku gyvu! Negalite manęs palikti. Lyja. Žemė šlapia.

Didžė patraukė pečiais.

- Karas yra karas.

Net nuėję pusę kilometro jie vis dar girdėjo Ferno riksmus. Didžė mielai būtų užklįjavusi jam burną, bet to neleido pratybų taisyklės.

Gaila.

Po valandos jie aptiko tris vyrus, kurie stovėjo ir rūkė. Trijulė kalbėjo ir juokėsi, visiškai nebudama grėsmės pakliūti į nelaisvę.

Didžė įvertino padėtį, tada pasivedė Ronį į šalį norėdama pašnibždomis suderinti veiksmus.

- Laimi tie, kurie yra pasiryžę viskam, - pasakė nusiimdama kuprinę. - Pulk priešą netikėtai, kai jis nepasiruošęs. Palauksiu, kol padarysi tai, ką dabar liepsiu. Trauk į rytus ir apėik tuos vyrus. Tuo metu, kai įžengsiu į proskyną, tu privalai būti tiesiai priešais mane, o jiems už nugarų. Aš nukreipsiu jų dėmesį, o tu išlįsi nusitaikęs šautuvu į juos.

Ronis linktelėjo galvą, bet jo akyse šmėžavo abejonė. Jis netikėjo, kad Didžė patrauks iškart visų trijų vyrų dėmesį. O ji nusišypsojo. Vieni juokai.

Pirmiausia ji nusivilko marškinius ilgomis rankovėmis. Po jais vilkėjo šviesiai žalios spalvos palaidinę su petnešėlėmis, liemenėlės nesegėjo. Ronis išpūtė akis.

Didžė prisimerkė. Vaikinas nuraudo, žengė ataturpstas ir išlemeno atsiprašymą.

Kol jis karštligiškai svarstė, ar ji ketina nu-

pjauti jam ausį... ar svarbesnį organą... ji pasikėlė palaidinės kraštus ir surišusi į mazgą pakišo po krūtėmis. Audinys aptempė krūtinę, o liemuo liko nuogas. Tada ji atsilaisvino kelnes prilaikančią virvelę ir nusmaukė jas ant klubų. Pistoletą užsikišo už gumos kelnių užpakalyje. Galiausiai kepurę numetė ant žemės ir išsipynė kasą. Paleidusi plaukus pasilenkė žemyn ir pirštais suvėlė koketiškas garbanas. Atsitiesė, krestelėjo galvą. Rudi plaukai suplevėsavė.

Ronis išsižiojo.

- O jūs graži, - pasakė jis, tada aiktelėjo ir paskubomis atsitraukė. - Atsiprašau, poniam, nenorėjau...

Ji nutildė jį rankos mostu.

- Nieko tokio. Pasiruošk pulti. Duodu dvi minutes.

Išlaukusi žadėtą laiką Didžė žengė prie vyrų. Jie vis dar stovėjo, rūkė ir kalbėjosi. Atstačiusi krūtinę Didžė neskubėdama artinosi prie jų, stengdamasi atrodyti rami ir kiek sutrikusi.

- Aš *visai* pasimečiau, - pasiskundė žemu balsu. - Gal kuris nors iš jūsų, džentelmenai, galėtumėte man padėti?

Jie visi buvo patyrę karininkai, užgrūdinti kariai. Visgi nustebo miškuose išvydę pusnuogę

moterį. Buvo drėgna ir šalta, tad nieko keisto, kad jos krūtinė prikaustė jų žvilgsnius.

Vyriausiasis iš vyrų žengė prie jos.

- Kas nutiko, ponija?

„Kokie kvailiai“, - patenkinta pagalvojo Didžė. Jų šautuvai atremti į medžius. Užteks vieno žingsnio - ir ginklų nebepasieks.

Ji suėmė plaukų sruogą ir ėmė sukti aplink pirštą.

- Šios pratybos ne man, - ėmė sukti ji. - Ką aš sau galvojau? Net neprisimenu, kuriai komandai priklausau. Sutikau dalyvauti, nes mano vaikas paprašė, bet prieš tris dienas tas pašlemėkas mane metė. - Didžė sumirksėjo, tarsi mėgindama sulaukyti ašaras. - Sušalau, pavargau, esu visiškai viena.

Vyrai priėjo arčiau - tiesiai į spąstus.

- Nė iš vietos! Rankas aukštyl!

Ronis puikiai atliko darbą. Jo įsakymas nuskaubė labai grėsmingai. Vyrai pasisuko į jį. Kai vėl atsigręžė į Didžę, ši jau laukė nutaikiusi pistoletą.

Du karininkai nusikeikė, trečiasis nusijuokė.

- Velniškai puikus pasirodymas, - pagyrė jis.

- Ačiū.

Po kelių minučių visi trys jau buvo surišti.

Norint laimėti reikėjo paimiti penkis įkaitus. Keturis atvedus iki vidurnakčio buvo skiriama premija. Kuo anksčiau pristatydavai „priešus“ į stovyklą, tuo didesnę premiją gaudavai. Didžė planavo keturis įkaitus sučiupti iki devintos ar dešimtos vakaro, bet juos lydėjo sėkmė.

Baigusi rišti vyrus ji užsitraukė kelnes iki juosmens ir atlaisvino palaidinės mazgą. Susirinkusi savo daiktus vėl apsilvilko marškinius.

- Dėl mūsų gali nesirengti, - šypsodamasis tarė vienas iš karininkų. - Pusnuogė tu gražesnė.

- Labai pamaloninai, - atšovė ji ir atsuko jam nugarą. Kodėl vyrai įsitikinę, kad moterims jų dėmesys patinka?

- Prisimeni, kur palikome vyruką iš medicinos tarnybos? - paklausė ji Ronio.

- Taip, ponias.

- Gerai. Veskis šią trijulę, pakeliui prigriebk ir ketvirtą. Pristatyk juos į stovyklą, pasirūpink, kad mums skirtų premijinius taškus, ir grįžk pas mane. Būsiu maždaug už pusės kilometro nuo čia. - Prisiminusi, kaip nemokėškai jis sėlina, Didžė nusijuokė. - Tikrai išgirsiu ateinant.

- Klausau, ponias.

Didžė stebėjo, kaip jaunasios jos partneris nusiveda belaisvius. Karininkai buvo surišti netvirtai. Taisyklės draudė priešintis sučiuptiems ir į stovyklą vedamiems įkaitams. Vaduotis iš nelaisvės buvo galima tik iki tos akimirkos, kai pagrobėjas žengia pirmą žingsnį stovyklos link. Ji užsirašė vyrų vardus – dėl visa pikta, jeigu jie kartais sumanytų sprukti nuo jos partnerio.

Likusi viena Didžė atsisėdo ant rąsto ir prisitraukė kuprinę. Rūkas pagaliau prasisklaidė. Netrukus leisis saulė, tad oras nebesušils. Kilo mintis užsikurti laužą, bet taip išsiduotų, kur yra. Negalėjo sau to leisti. Palankiai susiklosčius aplinkybėms ji galėtų čia ir palaukti Ronio. O jei bus priversta slapstyti, jis tikrai jos neras. Per dvi valandas Ronis spės suvaikščioti pirmyn ir atgal. Atgal turėtų užtrukti trumpiau, jei susistabdys vieną iš kelių aplink mišką važinėjančių džipų. Tačiau jeigu partneris užtruks, ji pati paims į nelaisvę dar vieną įkaitą ir iki vidurnakčio parsibels į stovyklą.

Po keturiasdešimt penkių minučių Didžė kažką išgirdo. Ne žingsnius ir ne šakų traškėjimą. Negalėjo nustatyti, iš kurios pusės sklinda garsas, bet plaukeliai ant rankų pasišiaušė, visos jos justės šaukte šaukė apie pavojų....